

VINERI.
ANULU VII.

VOIESCE
SI VEI PUTE.

ROMĂNULU

DIARIU POLITICU, COMERCIALE, LITERARIU.

Va ești în totă țările afară de România și a doară după Serbători.	128 lei
Săptămâna pentru București pe anu	64 —
Trei luni	32 —
Po luna	11 —
Un exemplar	24 par
Înscrînările linia de 30 litere	1 leu
Insetări și reclame linia	3 lei

(ARTICLELE TRAMISE ȘI NEPUBLICATE SE VORU ARDE.)

Direktorul diariului: C. A. Rosetti. — Gerante răspunzător: Anghelu Ionescu.

Pentru abonare și reclamări se voru adresa la Administratorul diariului D. C. D. Aricescu, Pas. Român No. 13.

OSSIU, moșie a Statului, s'a datu de către călugării străini, suptu nume de schimbă, d-lui Voronicu N. Docan. Acăstă spoliare a averilor Statului s'a făcutu, in contra legilor Statului, care sănca a recunoscutu prin actu judecătoresc pe călugării străini PROPRIETARI DE VECI ai averilor române.

Ministeriul scie, și confirmă prin tăcerea sa, spoliarea averilor Statului și dreptul datu călugărilor străini de proprietari de veci ai averilor națiunii române. Cine dă Moșia cea mică este învederăt că va da și moșia cea mare.

Domnule Redactoriu.

Legile fiindu singure înălțatorităre pentru cetățian; Convențunea prin art. 22 și 25 stabilindu că nu se voru plăti imposite decătu votate de Adunare; declaru prin acăstă că, conformându-ne votului din 26 Februarie, nu voi plăti decătu pe două luni; eră daci încolo nici unu banu mai multu.

Salutare și frăția.

Chiru Teodori. Comerciant

REVISTA POLITICA.

BUCUREȘTI, 29 Ciresiu, 7 Cuptor.

Monitoriul de eri publică în capul foiei unu raportu alu ministrului de resbelu către Domnitoru prin care se respinge apelul d-lui Adrianu la Curtea de Casațiune, se combate de către ministru opiniunea emisă la Curtea de Revisiune de către d. colonel, și adjutante Cornescu, și s'a probă și se ntăresce sentința tribunalei și Curții de Revisiune militară.

Noi mărturim că ne pare bine că dd. Adrianu și Golescu, deputati, îndată ce au votatu în Adunare A-

dressa către Tronu, au fostu scoși de către d. ministru de resbelu dintre adioanții Domnitorului, și puși în disponibilitate, s'apo, după ce amindoi, și-a implinitu datoriele loru de deputați și cetățiani, s'au declarat, perceptořilor și alegătorilor loru, că refusă impositele, colonelul Adrianu, de și nu mai era militariu în serviciu, fu datu în judecată ostășescă, pentru refusă de imposite civili și în caleva dile judecată, osindu și sentința intărătă, refusându-i-se chiară dreptul d'apela la Casațiune, pe căndu d. generar Golescu, care celu d'antii a comisua acea grozavă crime militară și a datu exemplu colonelului, n'a fostu nici judecatu nici osindu.

Ne pare bine fiindu că'n cestuni politice persoña dispare pentru noi și nu căutăm decătu cestiunea politică în ea însași, instrucțiunea și folosul ce ea aduce colectivității. Aci daru, cestiunea politică este de mare însemnatate, căci după noi, în persoana d-lui Adrianu a fostu dată în judecată ostășescă și osindu Adunarea legislativă întrădă; s'acestă faptu dă pe faci, mai multu decătu ori care, situația în care ne aflăm, rupe pe deplinu masca, cumu a disu d. Ion Brăianu, și-a regimile constituționale surgrumatu, Convențunea sfâșiată, în totu ce ea are mai însemnatu, și guvernemintul persoñale pusu în lucrare în totu ucidetoria sa întindere. Deci, cu cău uă situațione rea este mai despiciată cu atât ea este mai aprope de morțea ie, și d'acea-a șiserămu totu de una guvernelor celoru rele, „masca josu”; d'acea-a le strigărămu totu deuna; loviți, loviți tare și mereu, loviți pînă va da cuțitul de osu, căci atunci ve veți sinucide.

Ne pare bine, fiindu că dupe noi, în persoana d-lui Adrianu a fostu lo-

vită și întrăgă armata, căci s'a dovedită că după ministeriul actuale unu ostașiu, nici chiară căndu nu are comandă, mai multu sănca, nici chiară căndu nu mai este ostașiu, nici chiară căndu este în disponibilitate, nu pote fi reprezentante alu națiunii sale, nu pote vota, fără fi lovitură de Ministerul de resbelu, nu pote pune în lucrare voturile Adunării și da séma alegătorilor sei de faptele și opinioñile sale fără a fi datu în judecată ostășescă și lovitură de morțe, sfâșindu-se totă cariera, totă viața sa.

Ne pare bine, fiindu că nedrepitatea, arbitrařiul și slabiciunea ce năsoșesc totu déuna nedreptatea și arbitrařiul, au fostu și mai învederătă în acăstă privință, căci, pentru a cea-asi faptă, generarul Golescu, care a fostu luat inițiativa, a fostu înăturăt, și colonelul Adrianu lovitură.

Ne pare bine, fiindu că nedrepitatea sare 'n ochi chiară priu sentința dată în contra d. lui Adrianu, căci se dice că este osindu fiindu că nu s'a supus ordinu dată de Ministerul de resbelu militarilor pentru a plăti impositele răfusate de Adunare. Se lăsămă că Adunarea va cere într'uă să societățile Ministrului de resbelu cari a cutedat a da uă ordine în contra articulului 25 alu Convenționi și 'n contra voturilor iei, și mărginindu-ne astădă în cestiu se mai aducemă aminte națiunii și viitorilor Camere c'acea ordine n'a fostu publicată în Monitoriul Ostei.

Admitindu daru pentru unu momentu că ostașiu, chiară căndu este în disponibilitate și reprezentante alu națiunii, este datoriu, în cestiuñi civili și politice se se supuia orbesce voinței generarului militară eră nu voinței alegătorilor sei, Convenționi și Camerei legislative, totu remane în-

vederătă lovirea arbitrařă ce se dede d-lui Adrianu; căci, de unde era se cunoscă elu acelu ordinu dacă nu s'a publicat în Monitoriul Ostei? De la regimentu? Daru elu nu face parte din nici unu regimentu? Se mărgă în casarmă în totă dilele se citescă ordinile? Daru unde este legea, fiă măcaru ordinanția, care-i impune acăstă îndatorire, cumu a disu cu atăta dreptate colonelul Cornescu?

Aveam ceva și mai gravu. Ore ați voiă ostașii în disponibilitate se mărgă în Casarmă? Ecă cumu responde la acăstă întrebare Independența Română de la 16 Iunie 1863.

„Uă-indigestiune politico-sociale: Unu lucru foarte curiosu s'a întâmplatu în aceste din urmă dile:

„D-nu Colonelu Rosnovanu a fostu anevoită și s'a ordinat prin d-nul Capitanu Sillion se céră punerea sa în neactivitate, pentru că d. Generalu Nicolae Golescu și d. Corneliu Lapati au măneat la lagăr la birtu, și pentru că asistea și dinsesu Colonelu Rosnovanu la acea măncare; daru numal singurul a suferit indigestiunea ce a procurat acelui dejunu guvernului; — dacă lucrul nu ar fi de risu, amu pote dice că amu ajunsu mai reu de cău în timpu incisiunii; — totu și cău de risu se fiă lucru, elu și are gravitatea lui pentru că tendința evidență este d'a aruncăura, și rea, pasiunea, între uă parte a societății și alta, desbinarea între cetățian, animositate și discordia între ei aice-asi patrie, — se vede că lecționează ce a primitu instigatori și asemene simpitamente rele, cu ocazia duelurilor d-lui Orășianu, nu a servitu de nemici guvernului.”

Dacă daru se scotu din ostire colonelii care măncă la uă măsă cu militarii în disponibilitate și în retragere, apoi negreșită că colonelii cari aru priimi în cancelariele loru p'acei militari și le aru areta chărtiele oficiale ar fi împușcași!

Fără mai vorbi daru despre faptul neaudiu d'a se lua regimentul unu Colonelu și a se pune și 'n neactivitate, fiindu că măncăt la uă măsă cu unu militar în neactivitate și cu

totu, celu pucinu uă mare parte din mostenirea mătușiei sele.

— Pră bine, daru cumu? ...

— Ecă. D. Emilianu de Rosnière este unu omu onestu. Așa credu celu pucinu. Se mărgă la dinsesu, se-i espu cu francejă lucrurile precum suntu, precum mi le-ni espusu mie, și dacă intenționea d-tle nu este d-a-i da măna fiei d-tele se-lu rogi a renunția insușă la dinsa. Nu è indoielă că cunoșindu avantagile ce și-aru aduce astu refus din parte-i, elu se va invoi la cererea d-tele. Prin acestu simplu faptu jumetate din mostenirea mătușiei sele revine cu dreptu d-șiori fiei d-tele.

— Așa è!... daru dacă d. de Rosnière va refusa? ..

— De va refusa!... responde avocatul cu focu...

— Ei bine? ...

— Atunci d. de Rosnière nu e omu onestu, și este de datoria d-tele, — ori cari aru si consecințele, — a te opune formale și prin totu mișlocile d'a deveni ginerul d-tele, pentru că unu omu ori care fiă-i poziții.

unu altul în retragere, ecă dovedită că d. Adrian a fostu osindu pentru că n'a citită uă ordine ce nu-i era cu putință se citescă fiindu că n'a fostu publicată în Monitoriul Oastei, și elu n'are permisiune a intra în cancelariele regimentelor.

Ne pare în sfîrșită bine, și din punctul de vedere individuale. Noi stimăm și iubim pe d. Adrian. Acestu bărbat pentru a-și împlini datorie sale către alegătorii sei, și pentru a susține pactul nostru constitutiv, voturile Adunării, regimile constituționale în contra regimului personale, sacrifică 23 de ani ai vieței sale, cariera sa întrăgă de soldatul alu națiunii române. Uă asemene nobilă și românească purtare, unu astu felu de mare sacrificiu, nu este omu care se se pote îndou unu singură minută că nu va fi respălită de către Adunarea țerei, de către națiune, și într'uă să senină și mare de către însă și întrăgă armata națiunii române.

Se pote ca națiunea întrăgă se pere căindu măne suptu unu deplinu despătum și poi-măne firesc suptu jugul deplinu alu străinului, căci acăstă este consecința fatală a celei-lalte. Daru atunci ce-i mai pesa Românu care și-a perdu cariera sa pe cămpul de onore, pentru a scăpa națiunea sa de morțea cea mai adverată și cea mai cumplită? Ce-i mai pesa lui de rangurile sale de militarii, căndu națiunea lui nu mai are rangu, este stersă după carta Europei, căndu națiunea lui este ucisă, pe deplin mortal! d. Adrianu nu este din acei cari, căndu cadu domnii români și le ieu locul generalii invaziunii, intră în serviciul acestor generali și dobândesc ranguri și decorațiuni pe mormintele profane ale mamei lor. Nu, Daca mama lui, națiunea lui este aperi, elu voies-

unea, care nu se trage înapoï înaintea unei basețe, este unu miserabile.

— Nimicu mai adverat, daru scii, perspectiva unei averi mari pote uneori...

— Nicu uă dată, domnule, întrepruse avocatul; nimicu uă considerare nu trebuie se facă a devia consciinția unu omu este totu-de-una onestu sau nici uă dată. Ei nu posedu avere d-lui d-lui de Rosnière, căci n'am de cătu slabul meu talentu de avocat care-mi procură esistență; daru, in asemene impregjurare, in locul d-lui de Rosnière, n'asuu esită uă secundă.

— Ai refusa măna fiei mele?

— Indată ce asuu ave convingesc că n'ai intenționea d'a mi-o dă séu că ea se insocesce cu mine fără via sea. Asuu refusa netedu.

— Ar fi de dorită, d-le, ca totă lumea se fiă de opiniunea d-tele și d. de Rosnière, spre exemplu...

— Nu judeca dinainte, te rogu, nimicu nu vedovedesce că elu nu cugetă ca mine. S'apo ilu voiă vedè eū, de doresci, și fiindu-că presupui că am ore cari drepturi de nu la recunoștința celu pucinu la stina sea, me insarcă

FOIȚA ROMANULUI

OMENII ONEȘTI.

PARTEA A TREIA.

XLIII.

Previsionile lui lord Bottnell erau drepte. Era spiritualele și strălucitoarei avocătă care venia la chiamarea sea. Indată ce-lu veđu, se rădică, merse înaintea lui și-i oferi unu scaunu. După salutarea obișnuită, avocatul se-șed.

Suntu indată la disposiționea d-tele, ii dice lord Bottnell, și prefăcindu-se a căută ceva prin chărtiele după măsă, urmă cu coda ochiului misericordie ospelui seu și nu-lu perdu din vedere unu minutu. Căndu credu că lu-a esaminatu indeștul.

— Ecă, d-le, pentru ce v'am chiamat. Am perdu pe soru-me. Murindu, ea a lăsatu acestu testamentu olografu, a cărui lectură te rogă s'o ascultă, pentru ca avindu cunoștință de clausile și de condițiunile ce conține, se me poți lumenă cu lumenile d-tele, se-mi arești calea ce trebu se

urmă și se măjuști la trebuință cu talentul d-tele.

Avocatul se înclină ușor și se pregătia a respunde.

— Daru urmă lord Bottnell fără se-i lase timpu, se citimă mai antii testamentul, vomă vedè apoi mesurele ce trebuesc luate. Si, fără altu preambul, citi de la unu capetu pînă la altul testamentul lady Hunster. Numai, la alu douile paragrafi, supstitui acestor cuvintă: „Cu condițione ca va luă de sociu pe dibacele avocat, etc. etc.“ pe cele următoare: „Cu condițione că va luă de sociu pe d. Emilian de Rosnière.“

— Acumă căndu cunoșci coprinsul acestui actu, adause lord Bottnell, credi, d-le, că legea franceze me obligă a urmă condițiunile ce-mi suntu impuse, adică a contractă, cu ochii închiși, uă alianță, nu voi dice care-mi displice, daru neobișnuită, de care atîrnă fericirea seu nefericirea fiei mele?

— Legea este presisă, respunse avocatul. Nu è cu putință a se depara de ea; daru dacă ai convingere că copila d-tele, contractând astă insocire, nu va fi fericită, și remane, ca tată, dreptul d'a te opune.

— Am cugetat la asta, daru a căstă refusă din parte-mi, testamantul este lămurită, ar desmosteni pe miss Anna. Prin acăstă ea ar fi cu totul ruinată, căci ce posedu eu este pucinu lucru. Deci, ori ce asuu face, cumu veđi, întimpină suptu pașii mei uă prăpastia. Nu e vr'unu mișlu-locu se scapă d'aci?

— Avocatul cugetă unu momentu.

— Avearea ce a lăsatu sora d-tele este însemnată? întrebă elu după acăstă pe lord Bottnell.

— Da, destul de însemnată, respunse acestu-a.

— La căndu se pote răuica?

— La vre două sute de mii de livre sterline.

— Va se dică la patru milioane de franci.

— Da, domnule.

— Frumós stare! cugetă avocatul. Apoi urmă tare:

— Atunci mi remane unu consiliu a-șil dă.

— Care?

— Fiindu că din două rela, trebuie se aléga cineva pe celu mai micu, de nu către d'ave niște posibilitate de a-șil dă.

ve, a peri pentru dinsa si cu dinsa. Eră dacă ea va scăpa din totă lupte cu viață, atunci, nu poate fi îndouielă că el, care sacrifică totul, pentru aperarea drepturilor, a vieței iei, va trăi cu dinsa și prin dinsa și va fi onorat și resplătit și de dinsa și de reprezentanții iei. Si d'acea a, și din punctul de vedere individuale, și ca Român, și ca amici ai-lui Adrian ne pare bine că-l vedem lovitură precum a fost, și suntem fericiți că-l vede totă națiunea astfel prelungit l'am văduță noă, cari îl cunoștem d'aprove, un soldat adeverat al României, care luptă îndărui dreptății și libertății națională inițială, priimesc dreptul în peptă lovitură și când toți îl cred că Francia ar fi propus recunoșcerea Sudului. Foile străine susțin că Napoleon III n'a propus în același conferință de cătă cea ce a fost propus și oficial, uă intervenire comună spre a curma resbelu și ajungă să sunt liberi.

Cestiunea despre resbelu său pace urmăză a fi la ordinea dilei fără putere nimine ce se va face. Diariul *Morning-post*, aruncă manifeste de resbelu, și totu astfel vorbesc și dia-

riile din Paris *Opinione națională și Siecle*.

Diariul *La France* dice:

„Negrești că este forte prin puțină unu conflict între Rusia și Occidente, se speră că nu se va ivi. Dar de către ori Staturile cele mari negoțiază pentru interesul său a arbitraștilor. Se nu crează Posrtea austriacă că ne plângem de dinsa. Nu: ne respectăm d'ajuns pe noi înșine pentru a nu ne plângem de străini. Se nu crează c' o combateam. Nu: even destul respectu pentru justiția spre a nu combate pe străini când vedem p'ă nostri că se 'nclină înaintea lor, că suferă și domni în țera noastră și că le suferă totu capriciole fără măcaru a protesta cu toții. Vorbiru din nou și 'ntrăcătă despre același pentru ca s'areță că guvernul României suferă poște austriace și rusești în țera Românilor, că poporul tace, și noi toți, cei cari neputem lumina, suferă și chiar abuzurile acestei Poste în locu d'la protesta să a curma ori ce relații cu dinsa, servindu-mai bine prin telegramă, și prin orice alte mijloace, de cătă prin tru' poște străină și care s'aceea ne oprimă și ne insultă pe tota ținută. Astfel de capi astfel de naționo, și vice versa: astfel de naționo astfel de capi.

Foile străine sosindu-ne daru acumă cu tencu, publicăm mai la vale ce puturăm culege mai interesante și mai grabnică din trinsele, și

nezu a-l face se înțelegă, în casu când ar ave intențion, pe cau nu-mi vine a i le atribui.

Mulțămesc de indatorirea d-te, me voi folosi de dinsa de va fi nevoie; daru nu este altu mișloc?

Nu, domnule.

Mi se pare insă că este unul, care ne-ar cruta de nesce propuneră totu de una grele de făcut... și umilitorie când nu reusesc.

Si care este acelu mișloc, domnule?

Se anulăm testamentul lady Hunster.

Nu vedu ce a folosi din acela!

O! forte multă. Acumă două ani, soru-me a făcut unu testamentă care lasă mostenitoră pe totă averile sale pe miss Anna Bottnell, nepoala-sea. Aceasta trebuia se între in folosință mostenirile sale din ținută majoratului său din a casătoriei sale, de se va mărita înainte de 21 de ani. Pin'atunci e că și fi avut usufructul in calitate de epitetă alături. Această testamentă depusă la unu notariu străin de la Michoère, 14, există, și creză că, dacă vom reusi a sfărăma p'acelu ce lady

ne marginim aci a mai relata pe scurtă cele mai de căpetenia scris.

Imperatul Napoleon a datu uă lungă și cordială audiuță la două deputați englesi, dd. Röebuck și Lindsay. Convorbirea a fostă în privința Americii, de unde apoi a și urmată uă interpelare în Camera Comunilor din partea d-lui Röebuck. Francia a cerut și cere de la Englera se înterviuă împreună spre a propune pacea. Totu același a cerut și d. Röebuck. Același audiță însă a făcut mare scomotă, dicindu-se că Francia ar fi propusă recunoșcerea Sudului. Foile străine susțin că Napoleon III n'a propus în același conferință de cătă cea ce a fost propus și oficial, uă intervenire comună spre a curma resbelu și ajungă să sunt liberi.

Cestiunea despre resbelu său pace urmăză a fi la ordinea dilei fără putere nimine ce se va face. Diariul *Morning-post*, aruncă manifeste de resbelu, și totu astfel vorbesc și dia-

riile din Paris *Opinione națională și Siecle*.

Diariul *La France* dice:

„Negrești că este forte prin puțină unu conflict între Rusia și Occidente, se speră că nu se va ivi. Dar de către ori Staturile cele mari negoțiază pentru interesul său a arbitraștilor. Se nu crează Posrtea austriacă că ne plângem de dinsa. Nu: ne respectăm d'ajuns pe noi înșine pentru a nu ne plângem de străini. Se nu crează c' o combateam. Nu: even destul respectu pentru justiția spre a nu combate pe străini când vedem p'ă nostri că se 'nclină înaintea lor, că suferă și domni în țera noastră și că le suferă totu capriciole fără măcaru a protesta cu toții. Vorbiru din nou și 'ntrăcătă despre același pentru ca s'areță că guvernul României suferă poște austriace și rusești în țera Românilor, că poporul tace, și noi toți, cei cari neputem lumina, suferă și chiar abuzurile acestei Poste în locu d'la protesta să a curma ori ce relații cu dinsa, servindu-mai bine prin telegramă, și prin orice alte mijloace, de cătă prin tru' poște străină și care s'aceea ne oprimă și ne insultă pe tota ținută. Astfel de capi astfel de naționo, și vice versa: astfel de naționo astfel de capi.

„Dacă respunsul va fi favorabil, precum avemă încredere că va fi, negoțiarile voru urma, și voru ajunge la uă conferință.

„Dacă Rusia va refuza, atunci Englera, Austria și Francia se voru concerta pentru aperarea unui interesu căruia-i înțelegerea loru i-a datu caracterul unui interesu European.

„În faza cea nouă ce ar putea deschide unu asemenea refus, nici uă acțiune isolată nu se va putea produce. Drepturile Polonici suntă pe viitoru suptu protecționă unei părți a Europei."

Ce va fi daru? Resbelu său pace? Nu scim; daru scimă starea cea isolată și destrămată în care suntem și scimă că este naturale ca, pace său resbelu se simă în pericol se le plătimu noi, căci „unde este aia slabă acolo se rupe.“ Si pentru ce aia este slabă la noi? Fiindu că, dice d. Cogalnicianu, semința găndacilor este stricată. Eră noi dicemă fiindu că suntem crescute ca slugi, fiindu că slugile caută stepinu, și fiindu că cine caută stepinu slugă va muri.

Hunster l'a făcută mai pe urmă în articulo mortis, celu-l-altu ar deveni valabile.

Invederatu.

Prin același chiaru, miss Anna ar mosteni atunci singură averile mătușie-sel.

Necontestabile.

Amă evita astfel uă multime de incurcăture ce nu potu lipsi d'a se nasce din clausile bizare coprise în ultimul testamentă, și cari totu suntă susceptibili d'a da materia de procese.

Negrești, daru pe ce motive a raționă cererea d-te de casăționă? căci nu se anulăză unu actu autenticu, ori care ar fi, făcă raționă plausibilă.

Daru, respuse lordu Bottnell cu ore care esitare, nu s'ar putea dica, de exemplu, că soru-me nu era în totă intregimea minții?... că astu testamentă este invederatu scrisu d'uă pardona sumintă?... Clasile ce coprind imă paru de natură a probă și a veni forte bine în ajutorul disclor năstre. Această adeveru este aia de mare, în cătă d-la insuți a părăsu măratu când luă citită. Aretandu ju-

VIOLARE DE DOMICILIU, PENTRU IMPOZITE.

Budisteni 1863 Iunie 18.

Domnule Redactoriu.

In ținută de 15 corinte, pe la 7 ore dimineață, m'am pomenit în pridvorul casei mele cu uă grupă de omeni în fruntea căroru era pușu suprefectul respectiv Grig. Tânărescu și ajutorul său. La vederea loru îndată am săritu josu din patu nescindu ce ideia se-mi facă despre visita loru la mine. Suprefectul însă, veșnu-me aia de mirat, imi spuse că este venită spre a me întreba dacă încă stăruesc în refulu contribuționii pe luna Aprilie.

Me mai linisesc pușinu, și-i respunse referindu-me la voturile Adunării din 16 Ianuariu 12 și 26 Februarie, și arătându-i că, pe cătă vreme Adunarea a refusată guvernului actualu orice implinire de banii, eu nu me potu pune în poziționă d'a profana votul său, care e singură competență în incuviințarea stringerii impositelor de totă natură și totu de uă dată mai repetându-i d-lui suprefect și protestul meu datu oficialmente către perceptoriu cumă și către opinionea publică, în urma căroru nu mai încăpea trebuința da-mi face uă asemenea întrebare. La totu acestea însă d. suprefectul remase surd și nu voia se-mi ie în considerație nimicu din protestările mele.

Ușa casei mele, d-le Redactoriu, se află incuviată de cu séra fiindu că dormisem afara. D. Suprefectul cerea deschidu ca se-l primescu în casă. Me scusa la d. Suprefectul arătându-i că n'am unde se primescu atâja omeni și că nici nu sum preparat de oșpet, mai cu séma că me găsim și desbrăcatu. Daru scusele mele nu fură ascultate; n'apucase să a termină și ușa casă mele sburase suptu lovirea unui drugu de lemn. Același violare se executase după ordinea dată de suprefectul unui țiganu ce era adusu într-adinsu, daru care n'avea specialitate d'a descheia incuviatorile, după cumu în urmă amă aflată că era pretinsu prin ordinea d. Prefectu No.... Năvăliră apoi toți în intru, imi deschisă vă uă altă cameră, imi dederă afara obiectele ce se găsiau în casă și luându-mi uă pușca cu două țevi, mă-o asicurău în intru sub sigiliu, și apoi plecară căruși cumu au venită. Pe cându se executau totu acestea însă, eu me așam în pridvorul casei afara cufundat în cele mai mari ingrijiri, n'avea putându speră d'aci 'nainte nici chiaru asicurarea persoanei mele, pe cătă vreme unu funcționariu publicu, pușu în fruntea cătoru omeni, veni în șorii de ținută

de-mi sparse casa fără temă său sfîrșă de asprimea legii. Pe cându me găsim în asemenea îngrijire me pomenii cu servitoru meu spindu-mi că împreună cu pușca mi s'au seceseră și unu pisoiu. De și nu-mi veni de uă camu dată se credă acela, daru spargere casei mele facu a crede orice. Intrai în sfîrșită în casă și în adeveru că pisoiu meu se află asicurău în camera de oprire, unde era pușca. Bietul pisoiu tipă de spaimă și părea prin strigările lui că voiesce a me face se înțelegă nu mai sunt liberi.

Sermanul pisoiu! Si elu simțea că tu de dulce este libertatea! Nu sciea însă că eu me vătamă mai reu decât elu și n'aveam cu se me plâng... Nu sciamă, d-le Redactoriu, că ideia se-mi facă despre acelaș faptă și nici curagi n'aveamă a-i reclama libertatea, creșindu că pacea mea pote n'a fostă de ajunsu spre a acoperi o sumă ce datoriam și că în lipsă de alte dobitice la mine în curte, ei au fostă similară a-mi secesera și pisoiu. Credeamă că orice reclamație s'ar face din partea mea pentru eliberarea dobitocu a se remăna neascultate, ca și protestările d'antă; cu toție acestea acceptându că de voiă lăsa pisoiu închisu pînă în ținută în care era se fiă vindută la licitație împreună cu pușca, pentru plată de contribuționii nevote de adunare a se măra de fome, m'am oțărău a reclama libertatea sa la ajutorul d-lui Suprefect. Adresându-i deci unu biletu prin strejeriul ce me priveghia de două dile, am fostă refuzat, în cătă silu am fostă de m'am îmbrăcatu și m'am dusu singură la tacul suprefecturei, unde insistându în reclamarea libertății bietului dobitocu, dupe ce am convinsu pe ajutoru că ne dându-i se drumul elu trebuie se măra în intru, abia am dovindu-i acelaș grătie și astfel am putută reuși ca reprezentanții guvernului să de libertate măcară unu bietu pisoiu.

Strivită daru de asemenea violări de domiciliu ce nu so comită de cătă de oștiri cuceritorie în timpu de resbelu său în casă de crime veghiată, neavându de la cine cere satisfacere legală, său mai bine, nesperându nici uă satisfacere, apeleză și eu la opinionea publică, singura imparțială, contra acelei violări de domiciliu prin spargere și contra legalilor urmării d'ale cătoru ce se conformă voturilor reprezentanților naționil române.

Primiști, d-le Redactoriu, etc.

D. Niculescu.

Dresden, 3 Iuliu. Diariul publică uă corespondință care asigură că Rusia respinge propunerea puterilor occidentali privitoră la intruirea unei conferințe care ar avea se deliberează asupra cestui polone.

Berlin, 3 Iuliu. Gazeta Bursei anunță că guvernul prusian a fostă informată că responsul la notele analoge ale celor trei puteri, va primi în ceea ce priveste puncturile principale, propunerile acestor din urmă, mai cu sămă convocarea unei conferințe, și că va fi societă de cererile formulate d'Austria, eru nu de cererile esplicite ale Englezii.

Brody, 3 iuliu, séră. Spediuținea lui Wisočki a străbătut, în năpătea trecută, frontiera Voliniei. Centrul compusă de 800 de omeni, a trecut-o astă-dă. A fostă uă bătălia regulată la Radziwilow-Horodwiski. Aripa drăptă, compusă de 500 de omeni, n'a putută pînă acumă se se unescă cu centrul. Aripa stângă n'a trecută încă frontiera.

Gazeta Crucii din Berlin dice că regele va pleca din Carlsbad la 18 Iuliu spre a se duce la Gastein.

Călatoria imperatului Franciscu-Iosef la Carlsbad a fostă întărită pentru cuvinte politice.

Cu toție că neînțelegerele profunde cari despartă guvernele din Viena și din Berlin, n'au schimbău legăturele de rudire și de stimă cari unescă pe suveranii Austriei și Prusiei, împăratul Franciscu-Iosef n'ar voi ca printru' visită la regele I'rusei, se pote publicul să se înșela asupra simțimenterelor sale în privința politice urmate de d. de Bismarck.

Este sicură însă că cei doi monarci se voru întâlni undeva; daru, în tōte casurile, d. de Bismarck nu va asiste la întrevaderea lor.

Alesandria, 27 Iunie. Regele Radama din Madagascar a fostă sugrămat și ministrii sei spănduți. Regina Rabidon a fostă proclamată și s'a desființat concesiunea acordată d-lui Lambert. Aceasta concesiune era celu mai însemnat motiv, al revoluționii.

Diariul la France ne spune că Dost-Mohammed a murit, și că, după moarte sea, generarii afgani au făcutu consiliu și au decisă se propria unu armistițiu trupelor Heratului. Dacă acelaș faptă se va confirma, adaugă dișul d'iaru, trebuie se se privescă ca probabilă conclusiunea unei inviori între beligerină.

Se scrie de la Constantinopol unoia foie germane că comandantele polonu Rochebrun, de care nu se mai auția vorbindu-se de cătă-va timpă,

oprindu-lu, speră că n'avea se părăscă astu-felu?

Nu vedu la ce așa mai pută sta aici, căci imi pare anevoie să ne putemu înțelege.

Cine scie?.. Pote va fi mai usor de cumu crezi, respunse englezul sunându cu violină. În ori ce casă, adause, cumu sunt in ajuanul plecarii mele, trebuie se-l plătescă înainte d'a pleca.

O! este aia de pucinu lucru. Cu atâtă mai multă se cuvine a nu-ți remăne datoru să te cruta de ostendă d'a reveni. Bine voiesce daru a-mi spune ce-lu sum datoru?

Sum deprinsu, respunse avocatul invederatu strimpatoru, a lăsat clienților mei dreptul d'a fipsa prețul onorarielor mele.

Nu face nimicu... dice lord Bottnell... Era se urmeze frasă... apărarea miss Annei în pragul ușei ilu opri.

(Urmarea pe măne.) Clément Renouz,

se află în acăstă capitale, și că organizații unu corporu de emigrati polonești. Toți oficiarii polonești în serviciul Rusiei și-au datu demisiunea, ei primindu-se, suptu comanda lui Rochebrun, uă indemnitate de două ani de soldă. Acestă corporu, compusă d'aproximativ 450 de omeni, va căuta a petrunde în Besarabia prin provinciele dinăriane.

Reproducemă astă amanunte fără a le garanta; daru în ele se poate vedea celu pucinu unu semnătă despre activitatea străordinară ce se desvoltă în astă momentu în favoarea insurecțiunii poloneze. Unu diariu italianu pretinde chiar că comitatul național, procedindu ca unu guvern regulat, ar fi făcut la fabricile din Torino, din London și din Liège, uă comandă de 45000 de puci cari au a se preda la 15 iulie la fruntaria prusiană, care totuși este bine păzită, și altă comandă de 60,000 de uniforme la Berlin. (La France)

— *Quarantul Pressa* din Wiena ne spune: „D. Thiers a fostu primul de imperatul. Elu este invitată a prânză cu M. S. la Laxenburg. A primut eri visita beronelui de Rothschild, a ambasadorului Spaniei. Astăzi ministrul afacerilor străine a datu unu prânz la care a fostu invitată între alții, d. Schmerling, d. Thiers, barone Hübner și principelul Paul Esterhazy.

Despre creditu și Bănci.

IV.

(Urmare. Vede No. de la 26 Aprilie).

Totu viitorul economicu alu geniușului umanu se contine în astă trei vorbe: lucru, capitalu credutu.

Baudrillart.

Banca nu este o rutina, este o sciință.

Gilbert. (Practical treatise).

Vedurăm, cu cca mai mare plăcere, că în fine veni și la noi timpul a se institui uă bancă da circulațione, trebuie insă a se adopta sistemul monopolistu, după cumu vedem din statutele propuse de d. Polichroniade, sau libertatea bancarii? În articolele precedenți esaminarăm defectele unuia și avantajele altuia, prin urmare se poate judeca fortelesne, dacă libertatea nu trebuie a fi preferită monopolului. Este adeverată, că principiile economice nu suntu absolute ca în alte sciințe positive, și că nu potu fi aplicate în aceeași modu în ori ce timpu și în ori ce țără. Nu vedem insă pentru acăstă unu motivu ca guvernul nostru în locu d'a intra de la începutu p' ocale naturale, care n'a adus și nu poate aduce de cătu avantaje, se intre p' ocale artificiale pe calea monopolului, din care provinu tōte acele perderi ce le vedem în țările, unde este adoptată privilegiul bancarii. Si pentru ce se adoptă monopolul? Pentru că esistă în Francia, Englera, Belgia și alte țările? Daru, dacă acele staturi, impins de uă culpabile dorință de a face bani prin mișlocul băncilor, apucă pe uă cale greșită, precum să a dovedită prin experiență, n'a fi ore uă nebunie din partene a copia greșelelor? Daca omul ară copia totalu ce altul a făcut, și bunu sau reu, la ce iară solosi scola experienței? Să ne aducem aminte de massima marelui filosof Baccione: „Cei mai tineri suntu cei mai bătrâni; ei profită de experiența acestora.“ — Din nenorocirea noastră am fostu pînă acumu fără bănci de circulațione, fără aceste instituționi cari esistă în tōte colțurile lumii, de ce ore să nu profită celu puținu de acăstă imprejurare, a nu imita orbesco ceea ce experiența ne arată vătămătoru, ci a introduce, acelui sistemului alu libertății, care singur pote fi fără periclu care mai cu seamă în operațiunile de bancă, aduce cele mai salutare efecte, după cum am vedutu în acele țările unde esistă.

Curiosu lucru, ce amore are guvernul pentru monopolu! Indată ce se prezintă ocasiunea d'a face vr'unu lucru folositoru, căcă că intervine guvernul cu monopolu, uă mesură vătămătorie și ilusorie. — Nu voi combate fiă care articlu din statutele propuse de d. Polichroniade pentru înființarea băncii de circulațione, combaterea se făcu de d. Winterhalder în articolele sele *Băncile*. Eu, ca partisanu alu libertății, convinsu fiindu de avantajele ce dănsa prezintă publicul și comerciul în genere, hasându-me pe teoriile celor mai însemnată economisți, și cu atătă mai multă pe esperiță, suntu contrariu acelor statute în totalu, doresc a se respinge și a adopta *libertatea bancarii*. Mi se va obiecta pote că la noi, unde pentru prima oară se fondă unu institutu de credu n'a fi prudintă a se incepe cu *libertatea*, căcă publicul, nefiindu investiții auncă cu operațiunile de bancă, cu manejul creditului, cu biletelor de bancă, s'ar pute introduce desordine, și biletelor ară intămpina dificultate în circulațione, nefiindu garantate prin monopolu. Cred că contra, că tocmai cu sistemul libertății, operațiunile ară fi mai regulate și că biletetele s'ar primi de comercianți și particulari cu atătă mai lesne cu cătu sciu, că băncile ce le emitu suntu cu totul independentă de guvern, suntu respunzătoare, obligate de lege a face totu d'aura și în ori ce momentu onore biletelor loru fără a avea speranță d'a dobândi vr'unu decretu pentru suspendarea plății in numerariu; tocmai de aceea dicu că în asemenea casu publicul pote fi mai sicuru sciindu că nici într'unu modu banca nu va deveni unu instrumentu alu guvernului. Ce garanția insă prezintă banca propusă de d. Polichroniade cu sistemul monopolului? În ce consiste marea asicurare ce se promite de guvern? In ridicula sumă de 5 mil. livre sterline ce va lăsa în cassa statutului, pe căndu circulaționea biletelor va pote fi de 9,000,000 lire? Curiosă garanție! Si ca se vorbim francu, aceste 5 mil. lire nu se potu chiama de cătu uă sumă dată guvernului spre a dobândi monopolul, sumă ce cu timpul nu este de mirare a crește pînă se absoară totu capitalul băncii. Daca dar nici pentru publicul nostru sistemul monopolistu nu poate prezinta nici uă garanție și nu inspiră de cătu indoială de ce se nu se adopte *libertatea*? De ce atătă frică de dănsa? De ce a incepe cu unu ce artificialu și a nu lăsa lucrurilor cursul loru naturalu? „O! s'a incercat tōte sistemele; căndu ore se va incerca celu mai simplu din tōte, *Libertatea?* Libertatea tutoru actelor, cari nu vatemă justiția: libertatea de a trăi, de a se desvolta, de a se perfecționa; liberulu exercițiu alu facultăților, liberulu schimb alu serviciurilor!“ Căndu ore se vorb convinge guvernele, că cu tōtă forță loru nu potu comanda nici uă dată legilor economice, și că ingerarea nu face de cătu a turbura armonia ce ară rezulta căndu totul ară fi lăsatu în libertatea neapărată chiaru banca a prezintă spre a inspira unu creditu, ca se pote pune biletetele sele în circulațione în concurență acelor-a ce se află. Si cu astă mișlocu profitandu de lecțiunile experienței s'ar evita de a cădea în acelă erori în cari cădără mai tōte Statele.

Repetu, din nou, se se adopte libertatea bancarii și se se respinge monopolul, se nu se mai acuse românil, că nu suntu apări pentru libertate; O! suntu destul de capabili a se bucura și a profita de drepturile loru. Si pe ce teoriă, pe ce experiență se basă guvernul a crede că cu sistemul libertății români ară abusa de creditu? Nu potu înțelege.

Dă căndu daru a acorda d-lui Polichroniade concesiunea privilegiului de a fonda uă bancă de circulațione pentru 30 ani, noi dicem să i se acorde pentru totu d'aura, insă prin *libertate*.

Fred. Bastiat. *Oeuvres complètes d'Economie politique* vol. 6.

Adică dacă d. concessionar și cu acționarii se vorbă sci a îngrijii de interesu publicu, se vorbă mulțumi a se bucura numai de unu justu interesu, și sigur că nici uă altă companie nu va putea veni a' face concurență; căcă capitalurile nu suntu atrasu, nu potu fi translocate în uă ramură de industria sauu comerciului, de cătu numai atunci căndu speră, căndu vedu că în acea ramură vorbă avea unu mare căstig, unu mare profitu mai mare de cătu în acesa speculațione în care le avea în trebuință. Căndu se cere și se acordă unu privilegiu esclusivu, nu se face de cătu cu scopu de a evita concurență unei alte companii care ar veni și n'a fi pote fi însemnată de cătu în interesul publicului. Creșu prin urmare probată că, dacă guvernul va acorda unu monopolu d. Polichroniade, nu se face cu scopu de a da publicului mai multă garanție, căcă am vețutu că acesa pretinsă garanție, nu constă în nimicu, și nici nu este în interesul comerciului, căcă numai libertatea pote fi în avantajul său, ei cu scopu de a se exploata comerciul bancarii numai de uă singură companie monopolistă, care ne temăndu concurență nimeni pote dispune de totu numai în propriul său interesu, cu paguba particularilor. Nu se face unu asemenea pasu de cătu cu intenționea d'a transforma uă instituțione destinată comerciului, mai curindu său mai tărdi, într'u machină guvernamentală, după cumu se facu în tōte țările. Si în adeveru ce însemneză art. 22 din statute care dice, „Daca guvernul va cere, banca se obligă a lăua asupra stringeră banilor Statului“ și mai la vale „a deschide guvernului unu contu curinte“ ce însemneză acestu articolu, daca nu unu pasu spre a stabili nisice strinse legături între Statu și bancă? Pasu ce, în interesul publicului, trebuie a'lui evita atătă guvernul cătu și bancă.

Dorim din suslui însemnatarea băncii propuse, și dorim cea mai mare prosperitate în avantajul țările, și tocmai pentru acesta voimă a se adopta *libertatea bancarii*, a nu se impune prin urmare nici uă indatorire băncii, de cătu aceea de a fi supra-veghiată de guvern și a fi obligată a' să împlini cu cea mai mare scrupulositate datorile sele fără a putea pretinde vr'unu deprivilegiu.

Sau celu puținu dacă guvernul voiesce de uă camu dată a adopta unu termenul de mișlocu, credem că pote fi celu următoru: se se acorde d. Polichroniade dreptul de a însemna banca sa de circulațione fără a'i acorda unu privilegiu esclusivu, și totu de uă dată a declara prin uă lege specială, că ori ce altă bancă se poate însemna insă trebuie se aibă unu capitalu s. e. de 24 milioane lei. Cu uă asemenea mesură, uă a doua său a treia bancă nu s'ară pută fonda de cătu numai căndu creditul ar fi dezvoltat, căndu țera ar avea adeverată trebuință; prezentându totu de uă dată publicului uă garanție suficientă, garanție ce va căuta neapărată chiaru banca a prezintă spre a inspira unu creditu, ca se pote

pune biletetele sele în circulațione în concurență acelor-a ce se află. Si cu astă mișlocu profitandu de lecțiunile experienței s'ar evita de a cădea în acelă erori în cari cădără mai tōte Statele.

Mai nainte de a fini cu ce astă importante cestiu, de și pote am adăptat nici chiaru de Banca Londrei su introdusă ca normă mai în tōte părțile de și numai de formă Italia numai nu l'u priimi ci adoptă uă scabă variabilă. Marele omu de statu și bunu economistu Comitele Cavour propuse și cu decretul de la 6 Noembre 1856 se stabili, ca proporționea în numerariu ce se află în casele băncii și valoarea biletelor în circulațione, unită cu acela a conturilor curinții plătitore la

vertite în moneta; căcă una din casele ce face pre particulară ale prezintă la bancă, este aceea că dinsele fiindu de uă valoare mare nu potu servi de cătu la plății însemnate, și căndu posessorul loru are trebuință de plăți mici, ceea ce se antrenă mai totu d'aura, alergă a le preface în moneta; de unde vedem, ceea ce este probată de toți directorii băncilor, că biletetele de uă valoare mare română forte pățină în circulațione. Este asemenea adeverată că unu bilet de uă valoare mică are mai acelea și inconveniente; căcă găsimu se adeseori în mănie porțul, care nu poate apărea avantagele sele și creditul băncii, alergă indată la dinăsia a'lui convertit în moneta sunătoare. Trebuie daru a da biletelor uă valoare nici prea mare nici prea mică care este aenevo a se fișa din nainte, uă valoare care, fiindu în armăniu cu trebuințele și cu afacerile unui mare numeru de persoane, poate circula într'u sferă mai întinsă și unu timpu mai lungu. In Scotia s'a constatată, că biletetele de uă valoare mai mică de 5 liv. sterl. română mai unu timpu indefinitely în circulațione pentru căndu biletete de uă valoare mai mare suntu prezentate la casă mai întâi după ce suntu scosă. Valoarea de 50 franci ce se voiesce a se da la la noii biletelor, fi-va ore unu termenul de mișlocu. Nu, ci credem că considerându condițiunile economice, ale țările noastre, acăstă valoare este prea mare, și cătă termenul mediu ar fi 25 fr. lată ce zicea în astă privință d. Boceardo in 1854 în uă relațione către camera de comerciu din Genova asupra crizei monetarie.

„Daca considerăm trebuințele miciu comerci, miciu industrie, alle clasei impiegătorilor asa de numerose la noi; daca în fine observăm cătu de utilu ar fi a învăța cu operațiunile cele mai elementare de creditu acea mare majoritate a poporului care pînă acumu este esclusă; daca reflectem la tōte acestea, putem crede că a permite băncii scotera biletelor de 50 franci n'a fi nici de cumu periculosu a micșora efectele crizei. „Așa scrieamu acumu trei ani, urmăză citatul autoru. Acum credem că nu numai biletul de 50 fr. daru și celu de 25 aru fi convenientă și oportunită la noi. Trebuie, daca ne putem exprima astfel, a democratiza banca pînă acumu ținută aristocratică în unu modu păgubitoru.“

Dacă in Italia valoarea medică a biletelor trebuie să fie de 25 fr. cu atătă mai multă la noi unde 25 fr. prețescu mai multă decât in Genova, și considerându mai cu seamă că poporul nostru este și mai puțin inventatul cu creditul și că valoarea mediă a schimburi este mai mică de cătu în Italia. Noi ănsă credem că astă valoare n'o poate stabili legislatorul a priori și că aru fi mai prudintă, chiaru daca nu s'ară adopta libertatea bancarii, a se lăsa în facultatea băncii a scôte bilete de uă valoare corespunzătoare cu trebuințele publicului; căcă este in interesul său, ca biletetele să remăne cătu se poate mai multă timpu în circulațione.

Multă mai importantă este uă altă cestiu bancarii, adică aceea de a sci care este reportul, ce trebuie să existe între biletetele în circulațione și numerarul ce se află în casele băncii. De intrebămu istoria și statistică băncilor, vedem că cele mai notabile, cele mai mari deferiri în astă privință. Găsimu s. c. l. la Banca Englăterei reportul într-o monetă și bilete precum 90,100, in Francia 106,100, in Prusia 110,100 in Olanda 38,100, in Genova 44,100, in Scotia 13,100 in Vermontu (America) 4,100. In mișlocul acestei deversități, directorii băncii din Londra au stabilită ană din 1826, că raportul normală într-o cestiu și circulațione este 33,100 adică a treia parte; și cu tōte că astă reportul nu su adăptat nici chiaru de Banca Londrei su introdusă ca normă mai în tōte părțile de și numai de formă Italia numai nu l'u priimi ci adoptă uă scabă variabilă. Marele omu de statu și bunu economistu Comitele Cavour propuse și cu decretul de la 6 Noembre 1856 se stabili, ca proporționea în numerariu ce se află în casele băncii și valoarea biletelor în circulațione, unită cu acela a conturilor curinții plătitore la

uă simplă cerere nu va putea fi infieră de $\frac{1}{5}$ din numita sumă pentru uă circulațione de 30,000,000 fr; astă raportul fu stabilită la $\frac{1}{3}$ pentru uă sumă de bilete de uă valoare mai mare de 30 milioane și mai mică de 60 milioane; și $\frac{1}{2}$ pentru uă sumă mai mare de acea limite. Este adeverată că în timpu de ordine se poate pune în circulațione bilete de uă valoare întreită, împărtită și chiaru incincită; acăstă ănsă nu poate stabili uă regulă fixă, regulă care variază după locuri, popore și imprejurări, ci trebuie a se lăsa în măna băncii a apărea și a dirige uă asemenea operațiune delicată.

Vedem în statutele d. Polichroniade că propune a avea a treia parte a sumei biletelor în numerariu în casă Dăru guvernului, ce va voi a aproba acestu articolu, putea-va ore să ne spue de ce stabilește $\frac{1}{3}$ și nu $\frac{1}{2}$ sau $\frac{1}{4}$ sau $\frac{1}{5}$? Putea-va ore legislatorul să cunoască mai dinainte 2 din impregiurările ce vorbă regula operațiunile de bancă în țera noastră, putea-va fi sigur că la noi biletete vorbă remăne totu atătă timpu în circulațione, ca în alte țările, și că nu se vorbă presintă la uă bancă mai curându său mai tarziu? Putea-va ore să ne spue de ce a adoptat sistemul francesu sau englezu și n'a adoptat pe celu italianu, care este mai logicu? Noi credem că nu. Si acăstă este uă probă mai multă, că numai uă bancă liberă poate avea asupra sa totă responsabilitatea, scindu că nu va putea face cumu dice d. Polichroniade: „Banca nu va putea trece peste acăstă proporțione la nici unu casu fără uă autorizațione expresă a camerelor.“ Dăru nu amu trebuință a vorbi mai multă asupra astui punctu, care, fi combatut cu destulă forță de d. Winterhalder.

Noi dorim, că guvernul, înlocu de a aproba la statute, cari adeseori suntu de cătu insuficiente, iluzorii și mai totu d'aura cu cărlige, să acorde libertatea cu totă respunderea ei să nu se amestice în afacerile comerciului de cătu a pedepsii severă pre-acuzațiori. „Necesitatea unei autorizaționi preabatibile are mari inconveniente. Ea face a se judeca proiectele de statute de uă bancă de omu, cari nu cunoscă nici chiaru în teoriă ceea ce este uă bancă, cari suntu streinu comerciului, obiceiurilor și trebuințelor sele, cari n'o cunoscă de cătu abis dinăudite: ar fi uă minune daca asemenea omu ar decide în cunoscință de cauză. Lucru ciudat! Nimeni n'a fi, voi a intrebău într-o ingineru, care n'a datu dovadă de capacitatea sa nimeni n'a credință confectionarea planului unei machine industriale unui omu fără cunoscință specială de mecanică; earu căndu și vorba de bancă, fie-care se crede capabilu a face planuri și statute. Artea banchierului nu este mai puținu specială mai pucinu dificilă, nicăi mai puținu positivă și folositore de cătu a ceea ce unu ingineru. Uă bancă este uă machină, totu așa de ingenișă ca una de feru, de aramă sau de otel. Nu i se poate ghici mersul și legile sele, pre cumu nu se poate ghici construcționea unei mașini cu aburul“. Fără a mai odăga nimicu la aceste vorbe ale d-lui Courcile-Seneuil voiu termina articolele mele recomandându guvernului a esamină cestiu de aproape, spre a nu cădea în erore; căci instituindu-se pentru prima oară uă bancă de circulațione la noi în țără, aru avea forte triste consecuțe, căndu s'ară intămplă cea mai mică criză comercială; Recomandăm mai cu seamă a avea mai multă incredere în liberațate și a se convinge că nu poate fi sistemul mai bunu și mai sicur de cătu altă libertății bancuarie. In aceste articole am vorbitu despre creditul comercial și despre băncile sele, spre a trata cestiu de circulațione în totu puncturile sele în articolele viitoră vomu vorbi despre creditul agricol și fincier și despre creditul publicu.

